

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **I. O.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV - 19776-4/SO/sen-2018, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM - 13675 - 24/ZM - 2016, kterým byla dle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Praze, který ho usnesením ze dne 3. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 - 11, vyzval, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení konkretizoval žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a případně

pokračování

uvedl, jaké důkazy navrhuje provést. Vzhledem k tomu, že žalobce doplnil žalobu až po uplynutí k tomu stanovené lhůty (podáním předaným k poštovní přepravě dne 22. 1. 2019 a doručeným krajskému soudu o den později), která dle krajského soudu odpovídala zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, krajský soud usnesením ze dne 28. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 – 37, žalobu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby kasační stížnost, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítá „nesrozumitelnost v postupu soudu, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

[4] Stěžovatel uvádí, že podal dne 27. 12. 2018 ke Krajskému soudu v Praze dvě žaloby, přičemž jedna směřovala proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-19776-4/SO/sen-2018, a týká se předmětné věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 54 A 4/2019, druhá směřovala proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-19787-4/SO/sen-2018, ve věci související (týkající se patrně neudělení souhlasu stěžovateli se změnou zaměstnavatele – pozn. NSS), vedené krajským soudem pod sp. zn. 54 A 5/2019.

[5] Stěžovatel dne 3. 1. 2019 obdržel v předmětné věci usnesení ze dne 7. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 – 11 (obsahující výzvu k doplnění žaloby ve lhůtě 5 dnů od jeho doručení), a to vhozením této písemnosti do poštovní schránky. Dne 11. 1. 2019 bylo stěžovateli doručeno usnesení krajského soudu ze dne 8. 1. 2019, č. j. 54 A 5/2019 – 7, k odstranění vad žaloby ve zmiňované související věci, ovšem z kopie tohoto usnesení, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti, vyplývá, že tak měl stěžovatel učinit „ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno žalobou napadené rozhodnutí“.

[6] K uvedenému stěžovatel dodává, že obě žaloby byly ke krajskému soudu podány dne 27. 12. 2018 v jedné poštovní zásilce a obě spolu věcně souvisí. Následná usnesení krajského soudu k odstranění vad žaloby v obou věcech stěžovatele dle jeho tvrzení zmátla svým obsahem natolik, že obě žaloby byly doplněny až dne 22. 1. 2019 a odeslány v jedné poštovní zásilce soudu.

[7] Stěžovatel spatřuje naplnění § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v rozdílném postupu krajského soudu ve věcech sp. zn. 54 A 4/2019 a 54 A 5/2019, když byly stanoveny rozdílné lhůty k odstranění vad žaloby, ač obě žaloby byly podány ve stejný den a týkaly se souvisejících předmětů řízení.

[8] Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost, i před dále konstatované závažné deficit v postupu krajského soudu, není důvodná.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud předeseílá, že předmětná kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze oprýt pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Pod tyto důvody lze podřadit i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (nikoliv o věci samé), jak namítá stěžovatel (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[13] Jelikož kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tedy zákonností rozhodnutí žalované ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení je toliko otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele odmítl z toho důvodu, že nebyla v soudem stanovené lhůtě doplněna o žalobní body.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalované napadené žalobu v této věci bylo tehdejší zástupkyni stěžovatele doručeno dne 23. 11. 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel tzv. formulářovou žalobu, která obsahovala výčet ustanovení správního řádu, jež měla žalovaná porušit, nikoliv však žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy skutkové a právní důvody (vztahené ke konkrétní věci), proč stěžovatel považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, a prejudikaturu rozšířeného senátu tam citovanou). Tuto žalobu stěžovatel podal, jak sám uvádí, k poštovní přepravě dne 27. 12. 2019, krajskému soudu byla doručena dne 31. 12. 2018. Dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stěžovatel tuto žalobu mohl podat ve lhůtě 30 dnů od doručení žalobou napadeného rozhodnutí, takže jestliže ji dne 27. 12. 2018 předal v souladu s § 40 odst. 4 s. ř. s. k poštovní přepravě, učinil tak poslední den zákonné lhůty (konec třicetidenní lhůty by připadl na neděli 23. 12. 2018, vzhledem k vánočním svátkům byl nejbližší následujícím pracovním dnem ve smyslu § 40 odst. 3 s. ř. s. právě čtvrtek 27. 12. 2018). Není tedy pravdou, že by v den podání žaloby (a tím méně dne 3. 1. 2019, kdy krajský soud vydal výzvu k jejímu doplnění) zbývalo ze lhůty pro

pokračování

podání žaloby 5 dnů, jak nesprávně uvedl krajský soud v napadeném usnesení o odmítnutí žaloby.

[15] Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro její podání. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, publ. pod č. 3733/2018 Sb. NSS, se tato koncentrační zásada uplatní i na případy, kdy žaloba, tak jako v posuzované věci, neobsahuje žádný žalobní bod. To, aby žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod ve výše uvedeném smyslu, je podle zmiňovaného rozsudku rozšířeného senátu zvláštní náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž absence takové náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Soud pro odstranění této vady tedy stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby, ovšem je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů pouze tehdy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Není-li tato vada ve zbývajícím části lhůty na výzvu soudu odstraněna, nebo nelze-li jí již z důvodu uplynutí této lhůty pro doplnění žaloby odstranit, soudu nezbyvá, než žalobu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

[16] Za situace, kdy stěžovatel podal předmětnou formulářovou žalobu k poštovní přepravě poslední den zákonné lhůty a tato žaloba byla krajskému soudu doručena již po uplynutí této lhůty, je zjevné, že jí již nebylo možné doplnit o konkrétní žalobní body a krajský soud vůbec nebyl povinen (a vlastně ani oprávněn) stěžovatele vyzývat k jejímu doplnění. Pokud tak však přesto usnesením ze dne 3. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 – 11, učinil, přičemž mj. vyzval stěžovatele, aby „konkretizoval žalobní body“ (správně mělo být, aby doplnil žalobu o žalobní body) ve zmiňované lhůtě 5 dnů, a to navíc až od doručení uvedené výzvy, byl v souladu s citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, touto svou výzvou vázán. Rozšířený senát totiž dospěl k závěru, že pokud soud poučí žalobce ve výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s. nesprávně a určí mu k doplnění žalobních bodů delší lhůtu, než je lhůta zákonná, nesmí být žalobci na újmu, pokud postupoval v dobré víře ve správnost poučení obsaženého ve výzvě soudu a doplnil žalobu v delší lhůtě, nesprávně stanovené tímto poučením. Pokud by tedy stěžovatel skutečně doplnil žalobu o alespoň jeden žalobní bod v takto (byť nesprávně) soudem stanovené lhůtě, bylo by třeba vycházet z toho, že tak učinil včas.

[17] Stěžovatel však, jak sám uvádí, žalobu o konkrétní argumentaci doplnil až podáním předaným k poštovní přepravě dne 22. 1. 2019, tedy i po uplynutí pětidenní lhůty, dodatečně mu stanovené usnesením krajského soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 – 11, jež mu bylo doručeno již dne 7. 1. 2019. Za této situace nelze než uzavřít, že žalobu stěžovatel doplnil v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců opožděně, takže nezbylo, než ji dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

[18] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani postup krajského soudu v jiné, byť související věci stěžovatele, kde, dle přiložené kopie usnesení ze dne 8. 1. 2019, č. j. 54 A 5/2019 – 7, soud stěžovatele k odstranění vad žaloby vyzval „ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno žalobou napadené rozhodnutí“, a tedy pro změnu pochybil v tom ohledu, že na věc uplatnil obecnou dvouměsíční lhůtu dle § 72 odst. 1 s. ř. s. namísto lhůty zvláštní stanovené pro cizinecké věci v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je skutečně nepochopitelné, proč tentýž vyšší soudní úředník nejenže v každé z obou věcí stanovil

zcela odlišnou lhůtu pro doplnění žaloby, ale navíc ani v jedné z těchto věcí nepostupoval správně. Jeho pochybení ve věci sp. zn. 54 A 5/2019 má však význam pouze pro posuzování včasnosti doplnění žaloby v uvedené věci, naopak nemůže mít vliv na to, že ve věci nyní posuzované stěžovatel podal blanketní (formulářovou) žalobu v poslední den zákonné lhůty a ani v dodatečné lhůtě, krajským soudem stěžovateli sice nad rámec zákona, ale zcela jednoznačně stanovené, ji nedoplnil.

[19] Byť se tedy krajský soud i v nyní posuzované věci dopustil poměrně závažných pochybení, neměly tyto procesní vady vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť nakonec dospěl ke správnému závěru, že žaloba nebyla včas doplněna o projednatelný žalobní bod a je tedy třeba ji dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, náleželo by jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložila. Žalované však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. července 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu